

Prefață

Această carte spune o poveste extraordinară de pe vremea în care Parisul însemna localul de lux Maxim's, parfumul și ținutele Coco Chanel, dar și o anume Madame Claude. Nici nu o chema așa, ci Fernande Grudet. Claude era *le nom de guerre*, un pseudonim pentru afaceri. Ce vindea și ce cumpăra personajul nostru? Marfa pe care o livra era sexul. Fostă prostituată de pe trotuarele Parisului, Madame Claude ajunsese, în perioada ei de glorie, foarte influentă. Patrona o întinsă rețea de rafinate call-girl. Oferea sex „lumii bune” – miniștri, miliardari, bancheri, vedete ale showbizului, nobili... *la crème de la crème*. Madame Claude spunea că nu furnizează decât ce este mai bun.

Cei care plăteau serviciile erotice făceau parte din așa-numitul *jet set* – elita financiară și politică a planetei. Damele nu erau deloc ieftine. La tariful exorbitant pentru o noapte de amor se adăugau cheltuielile cu transportul, cazarea în hoteluri scumpe și achiziționarea unor cadouri extravagante. Rețeaua nu opera numai în Franța, iar pașaportul care asigura accesul în acest univers foarte exclusivist îl reprezentau banii.

Este adevărat că începutul carierei sale de proxenetă a *establishment*-ului s-a petrecut în Franța. Parisul a fost locul în care s-a instalat după război, cu arme și bagaje. Nu trebuie să

vă imaginați un grup numeros, cu bodyguarzi, asistente, pești, majordomi. Madame Claude a fost o singuratică. Ocupa un apartament într-un cartier select. Aici folosea un simplu telefon – era tot arsenalul de care se servea. Prima ei carte de memorii s-a intitulat *Allô, oui* (1975) – formula consacrată cu care răspundea la acest telefon. Este de mirare că a reușit să se afle decenii la rând în centrul industriei sexului în condiții de acerbă concurență. Secretul ei a fost discreția, un factor care a ajutat-o mult să aibă succes. Nu avea ceea ce se numește imagine publică. Ocolea presa, nu dădea interviuri, nu apărea la televizor. În umbră însă, Madame Claude făcea pas cu pas o mare avere, își sporea influența, învârtea milioane de dolari și, mai mult decât atât, învârtea pe degete oameni bogați și puternici. Controla un mare număr de prostituate de lux. A trecut de la câteva fete la câteva zeci, apoi la câteva sute. Agenda ei telefonică o concura pe cea a oricărui guvern, partid, a oricărei corporații, bănci, asociații patronale.

Să nu fi observat poliția cu ce se ocupa numita Fernande Grudet? Arhivele arată că poliția, dar și serviciile secrete au fost de la început la curent cu afacerea ei. Care este explicația pentru faptul că a acționat nestingherită? Anchetele poliției, în ciuda plângerilor și a rapoartelor primite de la informatori, au ocolit-o.

În toți acești ani (1957–1977) în care a funcționat rețeaua ei de call-girl, iar afacerea a prosperat, a existat un pact între poliție, Palatul Élysée și Madame Claude, care a constat într-un troc reciproc avantajos. Pentru faptul că s-a bucurat de protecție la înalt nivel, fiind ferită de necazuri cu autoritățile, derulându-și afacerile practic nestingherită și strângând astfel o mare avere, celebra matroană a compensat cu informații, nu cu sex, cum s-ar crede. Poliția a primit în mod regulat de la ea rapoarte despre ce aveau „fetele ei”. Având în vedere clientela selectă pe care o servea – din Orientul Apropiat, din Occident,

din SUA, din Africa, din Asia, și numai personaje plasate la cel mai înalt nivel - Madame Claude a devenit, începând cu anii 1960, o adevărată instituție. A fost o sursă prețioasă de informații confidențiale din diverse domenii: militar, diplomatic, economic.

Relațiile ei cu serviciile secrete și cu poliția au fost strânse. Toți cei interesați aveau numai de câștigat. Și-a dovedit pentru prima dată utilitatea în ochii celor de la Palatul Élysée cu ocazia vizitei făcute de John F. Kennedy la Paris în mai-iunie 1961. Cu acel prilej, Madame Claude a avut delicata misiune de a-i furniza oaspetelui american o fată din colecția ei, care să semene cu Jacqueline, soția acestuia, și de a organiza întâlnirea amoroasă fără ca acest lucru să ajungă la cunoștința presei. Madame Claude s-a descurcat impecabil. Din acel moment, a oferit servicii asemănătoare, fiind adesea solicitată fie de Palatul Élysée, fie de locatarul de la Hôtel Matignon, reședința oficială a prim-ministrului Franței.

Ascensiunea ei a început cam în același timp cu instalarea generalului De Gaulle la Palatul Élysée, în 1958. Extracția ei era una modestă. În memoriile sale, a furnizat versiuni diferite despre familia, originea și tinerețea ei. A spus, de exemplu, că provenea dintr-o familie bună din Angers, că aparținea aristocrației provinciale. A susținut că avea doi frați și o soră și că tatăl a fost un personaj influent în Angers, inginer de căi ferate ajuns primar. A pretins că acesta a fost lider al Rezistenței, fiind arestat și executat de nemți în 1941. Alteori, a pretins că ea însăși a participat la rezistența împotriva ocupației germane, că a fost trimisă într-un lagăr de concentrare.

În anii 1980 - când a avut primul proces, pentru evaziune fiscală - presa i-a luat povestea la bani mărunți. Fernande Grudet, alias Madame Claude, s-a născut în 1923 la Angers, un orașel de pe valea Loarei. Este tot ce se știe cu certitudine

despre ea. În rest, numai mistificări. Nu a avut două surori și doi frați, ci doar unul singur. Nu a fost la mănăstire. Familia ei locuia la periferie, într-un cartier rău famat, unde se găseau și bordelurile. Tatăl ei nu a fost primar la Angers, cum a spus, ci avusese un modest chioșc pe peronul gării din localitate. Madame Claude a țesut cu minuție legenda și aparența personajului pe care îl întruchipa, pentru binele afacerilor ei. Știa perfect cât de mult conta imaginea în lumea cinică, lacomă și perversă a industriei sexului, mai ales la Paris.

În anii războiului, Claude a avut un copil, o fată pe nume Anne. Nu era sigură dacă l-a conceput cu un ofițer german, comandant de lagăr, sau cu un francez, lider al Rezistenței.

După încheierea războiului, Fernande Grudet a plecat la Paris să-și facă un rost. Avea numai 22 de ani. S-a instalat în mijlocul lumii boeme, în cartierul Saint-Germain-des-Prés, unde a trăit din expediente. După un timp, a ajuns în Montmartre. Aici s-a învățat printre personaje ale lumii interlope și a făcut cunoștință cu Mafia corsicană, cu care s-a acomodat foarte bine.

Este momentul în care începe să practice prostituția. Face ture prin cartierul Operei, unde întâlnește o faună formată din burghezi bogați și afaceriști americani în căutare de distracții. Aceștia sunt clienții ei. Nu îi merge prea bine. E mărunțică, nu are dimensiunile cerute pentru a fi o prostituată de succes. Dar prinde meseria, observă cum merge fenomenul.

În mintea ei încolțește ideea de a face un pas în spate. Vrea să se retragă de pe străzi. Și vârsta a jucat un rol în decizia ei; trecuse de 30 de ani. Se lansează în constituirea unei rețele de prostituție rezervate clientelei bogate. Este nișa în care vrea să se impună.

Madame Claude are un instinct sigur al banului. A învățat secretele meseriei pe stradă, în holurile hotelurilor, în gări, pe

trotuarele din fața localurilor. Ajunge să cunoască destul de bine peisajul social al Parisului și schimbările care au avut loc după război.

Suntem la sfârșitul anilor 1950 și Madame Claude are pentru prima dată propria afacere. Nu fără succes. Bărbații debarcați la Paris caută distracție și, întâi de toate, sex. Cer discreție, fete stilate, înalte, blonde. Acesta era tiparul. Madame Claude se conformează și nu duce lipsă de oferte. Numeroase aspirante erau dornice să practice cea mai veche meserie din lume. Acceptau bucuroase să fie plătite, le plăcea luxul. Preferau bărbații importanți și își căutau printre aceștia eventuali soți.

Madame Claude le încuraja să încheie căsătorii cu clienții. Le promitea că le ia de pe stradă, dintr-un mediu violent și sărac, și le introduce în lumea bună (hoteluri de cinci stele, reședințe luxoase, călătorii, iahturi, avioane etc.). Le oferea șansa unei alte vieți.

Când se prezenta o fată la ea și aceasta nu corespundea pe deplin standardelor ei, pur și simplu o transforma. Întâi de toate, o obliga să facă operații estetice, să facă sport, să alerge. Cerea o siluetă perfectă. O învăța cum să se îmbrace pentru a obține maximum de efect. Îi angaja profesori de limbi străine și de cultură generală.

Dintr-o fată oarecare, candidata devenea o prostituată de lux, o femeie elegantă care putea face față în înalta societate. Foarte puțini bănuiau cu ce se ocupa de fapt ea. În anii 1970, multe dintre aceste femei aveau studii superioare. Tentația căsătoriei reușite și a banilor mulți, a unei vieți de huzur, le atrăgea mai tare ca orice slujbă. Fetele lui Madame Claude semănau, se încadrau într-un anume tipar. Cine avea ochiul format le putea distinge ușor într-o mulțime, în holul unui hotel, într-o sală de spectacol.

Carierea lui Claude începe să decadă în 1977, când trebuie să părăsească Parisul. Se refugiază la Los Angeles, unde încearcă să-și pună din nou afacerea pe picioare.

Este căutată de fiscul francez. Judecată de un tribunal din Paris, face pușcărie. Scrie un prim volum de memorii (*Allô, oui*) pentru a-și apăra reputația. Începe să fie cunoscută de tot mai mulți, să devină chiar o celebritate. Se fac filme documentare despre ea și rețeaua ei de prostituate de lux. Stârnește un interes deosebit. Devine un personaj care intrigă, fascinează chiar, un simbol al desfrâului pentru Franța postbelică, în Republica a V-a, de la Charles de Gaulle la Georges Pompidou și Giscard d'Estaing.

În anii 1980, este vizată din nou de justiție. De data aceasta, e judecată în penal pentru proxenetism. Odată eliberată, după o scurtă ședere la închisoare, se retrage la Nisa, unde trăia fiica ei, Anne, născută în anii războiului.

Se stinge din viață în 2015, la vârsta de 92 de ani. Numai cinci persoane participă la funeralii – niciunul dintre clienții ei și niciuna dintre fetele care au lucrat pentru ea.

STELIAN TĂNASE

Introducere

Dacă măsura puterii cuiva este dată de însemnătatea și numărul secretelor pe care le are, atunci Madame Claude era, fără doar și poate, unul dintre cei mai puternici oameni din lume când am întâlnit-o eu la Los Angeles, în 1981. Din 1957 și până în 1977, Madame Claude a fost, neoficial, Madame de la République în regimurile vechii gărzi reprezentate de Charles de Gaulle și de succesorul său, Georges Pompidou,* satisfăcând poftele sexuale ale altor șefi de stat, capete încoronate, magnați și vedete de pe întreg pământul. Legătura cu Hollywoodul și panoplia clienților celebri au prilejuit mutarea sa pe Coasta de Vest a SUA. În ciuda lingușelilor din Beverly Hills, în pofida soarelui și a stelelor, a credincioaselor ei stele, când am întâlnit-o prima dată, eleganta regină franceză a sexului părea la fel de demoralizată în exilul ei ca Napoleon pe insula Sfânta Elena.

Madame Claude fugise din Franța în 1977, când era cercețată penal pentru evaziune fiscală de câteva milioane de dolari. Acțiunea respectivă, pe care ea o considera o vânătoare de vrăjitoare, fusese pusă la cale de noul guvern centrist al lui Valéry Giscard d'Estaing din dorința de a arăta lumii că hotărârea

* Principalele date biografice ale personalităților amintite în această carte se regăsesc în lista de la sfârșit (a se vedea „Mic dicționar de nume proprii”, pp. 337–352) (n. red.).

Franței de a adopta modernismul în stil american nu se limita la deschiderea câtorva localuri McDonald's pe Champs-Élysées. Giscard d'Estaing ducea o campanie antiprostituție împotriva mării matroane considerate întruchiparea vechiului regim decadent al Franței. Chiar Claude detesta cuvântul care începea cu p și susținea cu vehemență că faimoasa ei clientelă nu plătea pentru *sex*; plătea pentru *o experiență*, pentru un spectacol. Claude nu se ocupa cu sordida afacere a plasării unor trupuri în paturile diverșilor bărbați. Se ocupa cu selecta afacere a îndeplinirii viselor celor mai mari visători ai lumii.

Dacă Parisul era capitala sexului, Madame Claude era *capitalista* sexului. Pe când se apropia de 60 de ani, șic, subțirică și blondă ca mai toate mondenele cu pretenții de la Paris, Madame Claude se întreținea la cele mai importante mese din marile restaurante ale Hollywoodului, unde actorii de primă mărime, impresarii și mogulii din industria filmului se năpusteau să sărute mâna care răspundea la telefonul fermecat ce putea transpune în realitate orice fantezie de pe peliculă. Datorită vrajei sale și faptului că, practic, ea inventase și perfecționase conceptul de call-girl, Madame Claude ajunsese bogată, fiind una dintre cele mai avute femei de afaceri din lume la vremea aceea. Era pentru eros ceea ce era Coco Chanel pentru modă, o persoană elegantă, impunătoare, realizată exclusiv prin forțe proprii. Dacă nu ar fi lucrat în industria sexului, ar fi putut să fie un simbol al feminismului, un model autentic.

Din clipa în care am descoperit Parisul ca student, am aflat și de Madame Claude. Era la fel de franțuzească precum Turnul Eiffel. O întâlnire cu „fetele lui Claude”, cum li se spunea, era una dintre acele experiențe pariziene de neratat, asemenea unei nopți la Ritz, unei mese la Maxim's sau unui costum Lanvin, o experiență pe care nu m-aș fi așteptat s-o am vreodată, o apoteoză a luxului la care francezii se pricep mai

bine decât oricare altă nație. Cu toate acestea iată-mă ajuns în Beverly Hills, pentru a mă vedea cu femeia care știa mai multe ca oricine despre viața personală a unor nume mari ale lumii precum Kennedy, Rotschild, Mountbatten, Agnelli, Onassis, Pahlavi, Saud, Sinatra sau Brando. Misiunea mea era să o conving să colaboreze cu mine la o carte despre acele personaje și despre viața lor, dar și a femeilor pe care ea le numea „lebedele” ei, acele cenușărese pentru care ea era cea mai cumplită dintre zânele bune care au existat vreodată.

Aveam un titlu simplu pentru carte: *Sex și putere*. Nimeni n-ar fi putut să spună povestea mai bine ca ea. Aveam impresia că era un proiect care, în afara potențialelor beneficii pecuniare, putea să o ajute să facă ordine în haosul creat de strămutarea pe pământ american. Cum prima ei reacție a fost cea a unui bancher, am avut impresia că este o șmecheră în genul lui James Bond, un fel de Auric Goldfinger de sex femeiesc. Dar când am început s-o cunosc, mi-am dat seama că lui Madame Claude nu-i plăcea doar aurul. Îi plăcea și mai mult să vorbească, să spună povești, să dezvăluie secrete despre persoane sus-puse. Era perspicace precum William Buckley și incisivă ca Joan Rivers și Don Rickles la un loc.

Pe scurt, Madame Claude era foarte amuzantă, dar nu ți-ar fi plăcut să te afli în tabăra adversă, așa cum erau pe atunci guvernul și cercurile conducătoare din Franța, care își încălcase promisiunea că o vor apăra mereu, așa cum și ea le apărase. Cum acest nemaipomenit contract social fusese rupt, se părea că dezvăluirea adevărului, a cumplitului adevăr, putea s-o elibereze pe Madame Claude. Bineînțeles că i-a făcut plăcere să mi-l dezvăluie mie. De multe ori, am întrebat-o dacă nu îi e teamă de represalii. Acestea erau represaliile, colivia ei de aur – și arăta cu mâna spre vedetele de cinema, spre *foie gras* și spre vinurile de colecție din restaurantul în care luam masa.

Cât despre represaliile de ordin fizic, Madame Claude a fost unul dintre cei mai neînfricați oameni pe care i-am cunoscut. În persoana ei se contopea politețea unei bogătașe venerabile cu sângele rece al unui cap mafiot. Știa la perfecție cât de slabă este firea bărbatului. Satisfăcuse poftele trupești ale unor conducători, despoți, dictatori, negustori de arme, posesori ai unei puteri imense. Știa ce le trebuie și ce vor aceștia, fiind absolut sigură că talentul ei deosebit de a le oferi feminitatea supremă va fi, veșnic, scutul ei protector. În privința lebedelor care erau semnul ei distinctiv, să-ți închipui, cum voiau unii, că Madame Claude se mutase în capitala americană a frumuseții pentru a se retrage din comerțul cu sex și pentru a deschide o patiserie era mai mult decât o naivitate. Cu atâtea actrițe și modele superbe care așteptau să fie seduse și cu atâția bărbați bogați și faimoși cărora putea să le prezinte, cum să reziste Madame Claude strigătului de sirenă al lui Alexander Graham Bell și să nu pună mâna pe telefon pentru a face lipeala? Ar fi fost ca și cum l-ai fi invitat pe Michael Jordan pe un teren de baschet, iar acesta nu ar fi fost tentat să execute o aruncare la coș. Madame Claude era un adevărat Nijinski al lipelii.

Am petrecut câteva luni vorbind întruna cu Madame Claude în Los Angeles, timp în care am devenit cumva prieteni. Eram un bun ascultător. Și apoi, când avea atâtea lucruri de povestit, cine n-ar fi fost? Pe parcursul relației noastre neverosimile, am ajuns să cunosc multe dintre legendele internaționale care aveau misiunea de a crea legende. Era un fel de castă prin asociere. Dacă mă aflam în compania lui Madame Claude, trebuia să fiu cineva care merită să fie cunoscut. A fost amuzant. Am cunoscut și câteva dintre lebedele ei, unele localnice, altele aduse din Europa, toate deosebite și toate teribil de ambițioase, chiar și pentru Hollywood. Mi-am făcut o idee clară despre felul în care Madame Claude făcea pe directoarea originalei ei

școli de stil. Mai presus de toate, am adunat material prețios pentru cartea care o entuziasma din ce în ce mai mult cu fiecare poveste pe care o spunea.

Apoi, pe nepusă masă, Madame Claude s-a evaporat, a dispărut fără urmă, fără să-și ia măcar la revedere. Am aflat mai târziu că, din cauza fiscului francez și a autorităților americane din domeniul imigrației care o supravegheau îndeaproape, a șters-o din nou în stil mare, plecând, de data aceasta, la ferma ei din Pacificul de Sud. În 1985, când președinte al Franței era socialistul François Mitterrand, Madame Claude a crezut, probabil, că nu mai e nicio primejdie; s-a întors în Franța, la ferma ei de la țară, unde creștea oi. Pentru prima oară în norocoasa ei existență, Madame Claude a făcut o mișcare neinspirată. A fost arestată și trimisă la închisoare, nu o dată, ci de două ori într-un deceniu tragic al declinului în care Regina Sexului a încercat să reocupe o poziție pe care țara ei tot mai americanizată o abolise.

Între încarcerările, reîncarnările eșuate și ultima mutare a lui Madame Claude pe Riviera, n-am mai reușit să iau legătura cu ea. A murit la Nisa în 2015. Avea 92 de ani. Le văzuse pe toate și le făcuse pe toate. Puține femei au riscat mai mult ca ea. Deși cartea despre care vorbiserăm să o facem împreună nu a apărut niciodată, am hotărât că trebuie s-o fac singur. Adevărata poveste a lui Madame Claude, o istorie despre sex și putere, a fost o epopee romanescă a modelării sinelui, a ambiției, riscului, triumfului și tragediei care trebuia să fie spusă. Iat-o prezentată aici.

Cuprins

<i>Prefață de Stelian Tănase</i>	5
<i>Introducere</i>	13
Capitolul 1 – <i>Câteva noțiuni în limba franceză</i>	19
Capitolul 2 – <i>Cum se naște o madamă?</i>	47
Capitolul 3 – <i>Tinere talente</i>	82
Capitolul 4 – <i>Olimpiada sexului</i>	117
Capitolul 5 – <i>Directoare de școală</i>	143
Capitolul 6 – <i>Crimă fără pedeapsă</i>	180
Capitolul 7 – <i>O americană la Paris</i>	201
Capitolul 8 – <i>Se strânge șurubul</i>	238
Capitolul 9 – <i>Exil pe Rodeo Drive</i>	264
Capitolul 10 – <i>Prizoniera sexului</i>	299
<i>Epilog</i>	329
<i>Mulțumiri</i>	335
<i>Mic dicționar de nume proprii</i>	337
<i>Index</i>	355